

**Brev till Selma
Lagerlöf från
Valborg Olander:
1925 juni-1926
augusti - 34**

Olander, Valborg,

HS L 1:1

National Library
of Sweden

Bengtssamt 30 Dec. 1925.

Älskade, Käreste!

Ja, här sitter jag först-
farande, och nu kommer sist
brevet nummer 3 i ordningen eller,
rättare, oordningen. Men jag
vill ju söka upps dig på nyars-
dagen, då telefonen är så osäker
den dagen.

Hur skall jag nu kunna
säg dig ett tack för det flygda
året, som riktigt visar hur

Här inga brev är inga i Stokholm, arbetet.

intensivt jag känner allt, vad
du är för mig? Du är bokstav-
ligen allt.

Och när min hetliga natur
driver till saker, som jag innerst
inte gillar, så står du för mig
med ditt filosofiska, upphöjda
lugn som ett levande ideal,
som jag vill vara i harmoni med.

Älskade, man går i det
dagliga livet med vardagsfruktan
och levnets bekymmer, och hur
skulle man inte sjunka ner i
det, om inte sådana andar som
du hölje en nyss och lyfte
en nyss på ett högt plan?

Ja, tack, min egen älskade, för
att du har talamod med min frö-
het och för allt, som du bevisar mig
av kärlek och godhet! Aldrig skall
du tacka mig. Vad hade jag att
leva för, om du inte finnes? Plåt
intet. Den lilla mytka jag ibland
kan göra är ju för mig bara ett
någi, ingen möda.

Och nu önskar jag dig all upp-
traktig lycka under det nya året,
1926 är ett friskt tal i sig själv,
tycker jag. Skulle det i alla fall bringa
dig framgång, och glädje på alla
de vägar, som ligga framför dig!
Som som finge vara med, när fröken

Grundigen ligger ut sina stjärnor!

Jag kunde inte resa, då jag Trakta-
gen hade Maria bidden här ensam i hela
huset, och alldeles säkert på under de
två nyårskvällarna. Det är alltför
ångstigt, när man i vorenda tidning
läser om inbrott och rånaktigheter. Den
ena flickan bor i sitt hem och den
andra är borta till kl. 1 och 2 om kvällarna.

Så att jag förklarade för släkten,
som ville bjuda mig, att jag måste resa
i dag, men berödde Maria den öre-
rskringan i morse, att jag skulle
stanna till lördagen. Hennes glädje blev
stor, och om Troas allmänheten, att jag är rest.

Jag har nu läst ut "Hammur"
 av Mastins, och vet du, jag tycker
 du kan lida av honom. Inga
 erotiska druktur eller andra avsevärda
 plumsyketur. Men märker, att förf.
 inte gör sig med samma säkerhet
 i de högre kretsarna som bland
 sjöfolket, och mina språkliga nerder
 säras av hans stilblandning. Men
 boken är inte illa som ett slags
 studie. Någon spännande handling
 förekommer ju inte.

Egendomligt nog, tog jag med
 mig hit en bok, som också utgör
 en mass-skildring, nämligen Corcha
 Lapinas. Den är poetisk, så det

förelä, och naturligtvis lider
denna översättning som så
många andra av en stor knagg-
lighet, men jag skall försöka
hinna plöja igenom den under
de långa morgontimmarna.

Här bifogar jag nu en
notis ur dagens Fala-tidning.
I samma nummer såg jag en
notis om Rarik Hobus förtöning
och likahets en om förvaltar
Olssons bortgång.

Ar Edem Tahnstierne, så jag
köpte Lucéas julkalappar, hörde jag,
att den första för Hobus får arbete från
Göteborg posten. Hon är så god vän
med familjen Alkman.

Sannel, abstrakt! Och allt gott ut sig! Att
huru, om han så bror! Jag kan skriv till
honne på Fala. Din A. g.

30. 12. 1925: bil.

Slakten Estenberg.

90

Häromdagen dog i Älvdalen hemmansägaren Gabriel Estenberg i Garberg, byn närmast Mora, 83 år gammal.

Denne Gabriel E. var adelsman och, liksom hans släkt, upptagen i adelskalendern. Mora Tidning säger om honom, att han var aktad av alla, med vilka han under sin stilla färd kom i beröring.

Fadern till denne E. var präst, och den nu avlidne mindes när fadern utar att säga någon till begav sig på en pilgrimsfärd till Jerusalem. Denne resenär var en lärd man, men tydligen romantiskt lagd. Han gifte sig nämligen med en älvdalskulla och bosatte sig där uppe som jordbrukare.

En annan son till prästen-adelsmannen var Kristian Estenberg. Denne hade som ung varit sjöman och seglat vida. Bland annat hade han vid ett uppehåll vid Joppe, utanför Palestinas kust, gjort en tur till Jerusalem, han, liksom fadern. Han blev skollärare i Älvdalen.

Det berättas att han, som naturligtvis talade riksspråk, hade besvärligt med att göra sig förstörd av piltarna däruppe. När han i början hade hållit på en god stund med att förklara en sak för sina disciplar hände det, att en av dem hov upp sin mun och sade: »Ig wet int äls wen du ser». D. v. s. jag vet inte alls vad du säger. Varpå läraren fick ta en äldre lärjunge till tolk.

Det är en son till denne skollärare som nu är ättens huvudman. Ätten har sitt namn från Esta i Södermanland.